

Arrest

nr. 243 135 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Toshkëz op 16 februari 1994.

Op 9 augustus 2011 werd voor de verzoekende partij een aankomstverklaring opgesteld te Brussel.

Op 14 december 2011 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn stiefvader, van Belgische nationaliteit.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 13 juni 2012 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 165.251 van 5 april 2016 het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

De burgemeester van de gemeente Hoegaarden heeft op 12 mei 2016 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 174.795 van 19 september 2016 het beroep heeft verworpen: de beslissing werd ingetrokken op 17 juni 2016.

Per schrijven van 29 juni 2016 werd door de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. De aanvraag werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard bij beslissing van 22 september 2016. Er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen voormelde beslissingen werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 185.500 van 18 april 2017 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

Op 7 november 2016 richt de raadsman van verzoekende partij een schrijven aan de burgemeester van Hoegaarden getiteld 'Aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf – artikel 40ter VW', waarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) recht heeft op verblijf in hoedanigheid van descendent van zijn stiefvader, en er wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij reeds recht heeft op een F-kaart op grond van een vorige aanvraag gezinshereniging.

Op 29 november 2016 heeft de gemeente Hoegaarden een e-mail aan de raadsman van verzoekende partij gericht:

"Ik heb de documenten in goede orde ontvangen.

Wij kunnen geen F kaart afleveren.

Wat de gezinshereniging betreft met de moeder (brief van 7 november) gaat niet daar zij ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft."

Tegen voormelde beslissingen heeft de verzoekende partij beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: enerzijds tegen de beslissing *"waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt"* en anderzijds tegen de beslissing *"waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven"*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 185.501 van 18 april 2017 de beslissing van 29 november 2016 van de gemeente Hoegaarden *"waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt"* vernietigd, de vordering tot schorsing met betrekking tot voormelde beslissing werd zonder voorwerp verklaard en de kosten werden ten laste van de verwerende partij gelegd (artikel 2 + 3 + 5). In een artikel 4 van het arrest nr. 185.501 van 18 april 2017 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring voor het overige verworpen, aldus met betrekking tot de beslissing *"waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven"*.

Tegen voormeld arrest nr. 185.501 van 18 april 2017 werd cassatieberoep ingesteld door de verzoekende partij.

De burgemeester van de stad Hoegaarden heeft in antwoord op de aanvraag ingediend op 7 november 2016 een beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen op 7 november 2017. Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 februari 2018 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van A. D.

Verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 8 mei 2018, de volgende documenten over te leggen: geboorteakte, huwelijksakte, bewijs inkomsten van Belg, een ziekteverzekering die het hele gezin dekt en de betrokkene, bewijs van voldoende huisvesting, attest van onvermogen in land van herkomst, bewijzen van financiële steun in verleden, bewijzen niet ten laste van OCMW.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 10 augustus 2018 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 16 augustus 2018 heeft de verzoekende partij een nieuwe aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van A. D.

De bestreden beslissing is de beslissing van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 9.02.2018 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 16.02.1994

Geboorteplaats: Toshkez (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als familielid van de Belg, A. D. (61.08.28 327-73), de echtgenoot van betrokkenes moeder. Om als familielid in neergaande lijn het verblijfsrecht als gezinslid uit te oefenen dienen enerzijds de voorwaarden van art. 40ter voldaan te zijn. Anderzijds wordt ook in art. 40ter verwezen naar de voorwaarden zoals opgesomd in art. 40bis, §2, eerste lid, 3°.

Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van zijn aanvraag:

- Geldig paspoort

- Arrest van het hof van beroep betreffende de erkenning van het huwelijk van mevrouw S. met de heer A. + de huwelijksakte + vertaling en legalisatie

- Gezinssamenstelling uit Albanië + vertaling (geen geboorteakte), gezinssamenstelling uit België

- Attest van arbeidsongeschiktheid van A. D. van jan 2017 tot jan 2018, aanslagbiljet inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017

- Bewijs van betaling van de Mobib-kaart van betrokkene door de heer A. (in België), schoolfactuur op naam van betrokkene + bewijs van betaling door A. D.

- Bewijs van ziekteverzekering dd.5.03.2018

- huurovereenkomst + bewijs van betaling door de heer A.

- Overeenkomst betreffende het inkomen van de kinderen dat beschikbaar gesteld wordt van de heer A.
- Loonfiches van betrokkene
- Bewijs van schoolresultaten van betrokkene, van het laatste schooljaar in Albanië en de school in België (schooljaar 2017-2018)

Vooreerst met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon weliswaar beschikt over een inkomen dat gemiddeld meer dan 120% van het leefloon bedraagt, echter anderzijds dient opgemerkt te worden dat ook reeds de moeder van betrokkene verblijfsrecht heeft aangevraagd in functie van de Belg, alsook nog de broer van betrokkene. In die zin is het inkomen van de Belgische referentiepersoon uiteraard niet toereikend. In principe zou betrokkene zich immers kunnen wenden tot het ocmw om in zijn levensonderhoud te voorzien. Voor zover het inkomen van de referentiepersoon niet ter waarde is van (1) het leefloon voor een persoon met gezinslast voor hem en zijn vrouw twv 1230.27 EN (2) twee maal het bedrag voor een alleenstaande persoon voor de twee stiefzonen twv 595.13 per persoon, kunnen de jonge mannen zich wenden tot het ocmw om hun recht te laten gelden. Met de bestaansmiddelen van de stiefzonen zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen. Deze dienen immers door de Belg te worden voorzien overeenkomstig de letterlijke lezing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het feit dat de jonge mannen een verklaring hebben ondertekend, doet niets af aan de inhoud van dit wetsartikel.

Verder wat betreft het element ten laste.

Betrokkene en zijn broer zijn beiden ouder dan 21 jaar en dienen bij gevolg aan te tonen ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine van de referentiepersoon. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten allermindst worden vastgesteld. Nergens uit het dossier blijkt immers (1) dat de betrokkene onvermogen is in zijn land van herkomst en (2) reeds voor zijn komst naar België financieel/materieel ondersteund werd door de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene nog minderjarig was toen hij naar alle waarschijnlijkheid België binnenreisde (volgens stempels in paspoort 2011) en er nog geen familieband was met de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vereiste. Voor zover wij over informatie beschikken blijkt uit het administratief dossier dat door de jaren heen voor betrokkene verschillende verblijfsprocedures werden opgestart, die keer op keer negatief werden afgesloten, ook sinds hij volwassen is. Niets wijst erop dat betrokkene ooit gevolg heeft gegeven aan één van de bevelen die bij die weigeringsbeslissingen hoorden en zich tussentijds dus terug in het land van herkomst heeft gevestigd, daar behoeftig bleek en daardoor aangewezen was op financiële/materiële hulp van de referentiepersoon uit België. Vandaar dat niet kan worden vastgesteld dat betrokkene ten laste is vanuit het land van herkomst of origine overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° (waar in art. 40ter naar wordt verwezen) van de wet van 15.12.1980. Geen van de voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan deze vaststellingen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal wijst de Raad er op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld

moeten worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in de Nederlandse taal, moet deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gehanteerd.

3.Onderzoek van het beroep

3.1. In haar derde middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42, §1, tweede alinea, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“VI. EXPOSE DU TROISIEME MOYEN (subsidaire)

Pris de Perreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- *de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*
- *de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *des articles 40bis, 40ter et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *des articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*

1.En droit (...)

2.Developpement du moyen

• Première branche

Résumé

Les présents griefs sont présentés sous une seule branche en raison des liens étroits qui les unissent.

Premier grief: La décision de refus de séjour de plus de trois mois est basée sur une interprétation erronée de la condition légale relative à la disposition de « moyens de subsistance » en ce qu'elle considère que seuls les revenus perçus personnellement et directement par le « regroupant » doivent être pris en compte, et elle viole par conséquent les articles 40bis et 40ter LE ainsi que les obligations de motivation (articles 62 LE et 1 à 3 de la loi du 29.07.1991).

Deuxième grief: La partie défenderesse méconnaît en outre les articles 40bis et 40ter LE, ainsi que les obligations de minutie et de motivation, en ce qu'elle ne tient pas même compte des revenus des autres membres du ménage pour évaluer les charges du ménage.

Troisième grief: La partie défenderesse ne motive pas dûment le sort qu'elle réserve à la convention signée par les membres du ménage, et qui vise précisément une mise à disposition des revenus de chacun, et leur imputation prioritaire aux charges du ménage, afin d'éviter que le requérant ne constitue une quelconque charge pour la société.

Quatrième grief: La partie défenderesse méconnaît l'obligation contenue à l'article 42 §1er al. 2 LE selon laquelle « S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2,1°, le ministre ou son délégué doit déterminer, en

fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics » et les obligations de motivation, puisque sa décision n'est pas motivée quant à ce.

Cinquième grief: La partie adverse commet en outre une erreur manifeste d'appréciation car le requérant possède des moyens d'existence répondant aux conditions légales.

Développements

La partie défenderesse procède d'une interprétation trop restrictive des termes « disposer de moyens de subsistance (...) » en réduisant ceux-ci aux seuls revenus personnels perçus directement par le regroupant. Elle méconnaît donc les termes de la réglementation applicable, ce qui revient en outre à ajouter des conditions à la loi.

Ni les dispositions applicables, ni l'intention du législateur, ne permettent d'interpréter cette condition en ce sens. En outre, en ce que cette condition limite le droit au regroupement familial et le droit de vivre en famille, elle se doit d'être interprétée de manière restrictive, c'est-à-dire la moins attentatoire possible aux droits, et non de manière extensive comme le fait la partie défenderesse.

En outre, les intéressés avaient précisément veillé à une garantie supplémentaire, en signant une convention qui prévoit explicitement que «les soussignés attestent que leurs revenus et moyens de subsistances, présents et à venir, sont prioritairement mis à la disposition de Monsieur AERTS et imputés aux besoins du ménage, afin d'assurer qu'aucun membre du ménage ne constitue une quelconque charge pour les pouvoirs publics» (pièce 5), et dont la validité n'est nullement remise en cause par la partie défenderesse.

Les preuves des revenus des membres du ménage ont été versées au dossier au long de la procédure, et ceux-ci sont parfaitement stables et réguliers.

Soulignons encore que les revenus des autres membres du ménage (autres que le regroupant), ainsi que cette convention, impactent manifestement l'appréciation des charges du ménage, et donc l'appréciation du caractère suffisant des « moyens de subsistance », même si ceux-ci viennent à être limités à ceux perçus personnellement et directement par le regroupant: les charges du regroupant sont manifestement allégées grâce aux revenus des autres membres du ménage.

La partie défenderesse a clairement manqué de minutie dans l'analyse des charges du ménage et des moyens de subsistance, et a aussi manqué à son obligation de préciser ce qu'elle considérerait comme étant suffisant.

D'autant plus qu'elle ne pouvait pas décider de prendre en compte les charges que représentent le requérant et son frère pour le ménage (voy. décision querellée, 2 x 595.13 euros) et en même temps exclure les revenus qu'ils créent pour ce même ménage. La partie adverse avait connaissance des revenus de Monsieur BOCI Gemiseldo ainsi que de la convention de prise en charge.

Soit elle devait exclure la prise en compte des revenus de Monsieur BOCI Gemiseldo pour son calcul mais se devait alors aussi d'exclure de son calcul le montant de la charge qu'ils représentent pour le ménage, soit, si elle en tenait compte pour ses calculs (2 x 595.13), elle se devait de tenir compte dans le même temps des revenus engendrés par les intéressés.

• Seconde branche

C'est en violation des dispositions susmentionnées, en particulier les obligations de motivation précitées, que la partie adverse affirme que le requérant et son frère doivent démontrer être à charge du « regroupant » uniquement (i.e. Monsieur Dominique AERTS), et qu'elle ajoute que le fait que le requérant était encore mineur au moment où il est arrivé en Belgique et qu'il n'existait alors pas encore de lien entre lui et Monsieur AERTS n'y changent rien.

Contrairement à ce que soutient la partie défenderesse dans sa décision, la situation du requérant ainsi que celle de son frère doivent s'analyser au regard du lien de dépendance qui les unissaient avec leur mère dans leur pays d'origine, et encore actuellement, Madame AERTS MIMOZA, et qui n'est pas remis

en cause. Le lien de dépendance entre le requérant, son frère, et le regroupant, est nécessairement né postérieurement.

L'article 40bis, §2, al. 1, 3°, LE prévoit que «les descendants et les descendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, agés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent, pour autant que l'étranger rejoint son conjoint ou le partenaire enregistré visé en ait le droit de garde et, en cas de garde partagée, à la condition que l'autre titulaire du droit de garde ait donné son accord. » (nous soulignons)

Dans le cas d'espèce, c'est donc bien rapport à sa mère que le requérant doit prouver sa prise en charge dans le pays d'origine.

Pour rappel, le requérant est arrivé en Belgique, accompagné de son frère et de sa mère, alors qu'il était encore mineur (ce qui est constaté par la partie adverse, dans sa décision ; pièce 1). Lorsqu'ils étaient encore en Albanië, ils vivaient à trois et le requérant allait à l'école, de sorte que sa prise en charge par sa mère est flagrante.

Le requérant ne pourrait démontrer pareil lien avec Monsieur D. A., puisque cet homme est devenu l'époux de sa mère en 2017 et que ni lui, ni sa mère ne le connaissaient avant d'arriver en Belgique.

Il serait au demeurant démesurément formel et préjudiciable d'attendre du requérant, étudiant, qu'il quitte le territoire du Royaume pour s'installer un temps en Albanië, avec sa mère et son beau-père, pour ensuite revenir sur le territoire du Royaume.

Partant, la décision est illégale et doit dès lors être annulée."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- Artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 1 tot en met 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verweerder stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In een eerste onderdeel van haar middel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat het inkomen van de overige kinderen van het gezin niet in aanmerking zijn genomen, doch enkel het inkomen van de Belgische referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn Belgische stiefvader.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf, nu de referentiepersoon ook over zijn/haar inkomsten zou kunnen beschikken.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen.

Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden

gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld :

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Terwijl het uitvoeren van een behoeftenanalyse ex art. 42 Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken.

Artikel 42 Vreemdelingenwet heeft tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn aan te doen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet

voldoende. (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dienomtrent ook terecht gemotiveerd dat het inkomen van de referentiepersoon inderdaad gemiddeld meer dan 120% van het leefloon bedraagt, maar zowel de moeder als de broer als verzoekende partij zelf hebben de aanvraag ingediend in functie van de referentiepersoon. In dien zin kan dit inkomen aldus in geen geval als toereikend worden beschouwd.

Het inkomen van de referentiepersoon is niet ter waarde van

- Het leefloon voor een persoon met gezinslast voor hem en zijn vrouw ter waarde van 1.230,27 euro, en

- Twee maal het bedrag voor een alleenstaande persoon voor de twee stiefzonen ter waarde van 595,13 euro per persoon,

Zodat de twee jonge mannen zich kunnen wenden tot het OCMW.

Met de bestaansmiddelen van de stiefzonen (waaronder aldus aanvrager) kan in geen geval rekening worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen: deze dienen namelijk door de Belg te worden voorzien overeenkomstig de letterlijke lezing van 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat er een verklaring zou zijn voorgelegd waaruit blijkt dat het inkomen van de kinderen ter beschikking wordt gesteld van de Belg, doet geenszins afbreuk aan de letterlijke tekst van de wet.

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat hij wel degelijk als ten laste van zijn moeder kan worden beschouwd.

Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend in functie van de Belgische stiefvader, de heer D. A.

Art. 40bis van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...);

§3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht kunnen vaststellen dat verzoekende partij niet aangetoond heeft ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Nergens blijkt uit het dossier dat verzoekende partij onvermogen is in het land van herkomst en reeds voor zijn komst naar België financieel/materieel ondersteund werd door de referentiepersoon.

Verzoekende partij meent dat het afdoende is dat zij ten laste is van haar moeder, en houdt voor dat dit niet kan worden ontkend gezien hij samen met haar en zijn broer in België is aangekomen.

De Belgische wetgever heeft met het gebruik van de meervoudsvorm (‘te hunnen laste zijn’) geenszins willen terugkoppelen naar de beide Unieburgers (samen) in functie waarvan verzoekende partij een indient, doch enkel naar de gekozen Unieburger in functie van wie verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend.

In casu werd de verblijfsaanvraag ingediend in functie van de stiefvader van verzoekende partij en aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om enkel het ten laste zijn in functie van de stiefvader te onderzoeken. Terwijl verweerder ten overvloede nog opmerkt dat het louter samen naar België te zijn gekomen overigens nog geenszins aannemelijk maakt dat verzoekende partij dan maar als ten laste moet worden beschouwd van diens moeder.

Aldus werd een terechte beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, en kunnen de beschouwingen van verzoekende partij hieraan geenszins afbreuk doen.

Het is werkelijk al te gek voor woorden dat verzoekende partij, die kennelijk recht reeds in België gewerkt heeft, als zijnde 'ten laste' van de referentiepersoon zou dienen te worden beschouwd, quod certe non.

Er kan geenszins een schending van artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in haar derde middel onder meer aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het inkomen van de andere leden van het huishouden bij het beoordelen van de lasten van het huishouden. De verwerende partij motiveert volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing niet waarom zij geen rekening houdt met de overeenkomst die door de leden van het huishouden werd ondertekend, en die precies beoogt om het inkomen van éénieder ter beschikking te stellen van de lasten van het huishouden, om op die manier te vermijden dat de verzoekende partij ten laste van de maatschappij zou vallen. Volgens de verzoekende partij voldoet de verwerende partij niet aan de vereisten van artikel 42, §1, tweede lid, die vereist dat indien de bestaansmiddelen niet voldoende blijken, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de noden zijn van de burger van de Unie die vervoegd wordt en diens familieleden, en wat de noodzakelijke bestaansmiddelen zijn voor hen om in hun noden te kunnen voldoen zonder ten laste te vallen van de Staat.

Verder voert de verzoekende partij in haar derde middel aan dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, de situatie van de verzoekende partij en haar broer zo is dat zij moet geanalyseerd worden in het licht van hun afhankelijkheid van hun moeder in het land van herkomst tot op vandaag. De band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar broer en de referentiepersoon is pas later ontstaan omdat haar moeder pas in 2017 een relatie begonnen is met de referentiepersoon. Zij konden dus niet van hem te laste zijn in het land van herkomst, maar waren dat wel ten aanzien van hun moeder. Artikel 40bis, §2, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst volgens de verzoekende partij immers naar 'te hunnen laste', wat in dit geval volgens haar duidt op ten laste van haar moeder en de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt dat zij samen met haar moeder naar België is gekomen, terwijl zij nog minderjarig was. Zij stelt ook dat zij in Albanië met haar broer en moeder samenwoonde en zij naar school ging, waardoor het evident is dat zij ten laste van haar moeder viel in het land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de referentiepersoon over een inkomen beschikt, maar dat dit inkomen volgens de verwerende partij niet toereikend is. Dit blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Vooreerst met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon weliswaar beschikt over een inkomen dat gemiddeld meer dan 120% van het leefloon bedraagt, echter anderzijds dient opgemerkt te worden dat ook reeds de moeder van betrokkene verblijfsrecht heeft aangevraagd in functie van de Belg, alsook nog de broer van betrokkene. In die zin is het inkomen van de Belgische referentiepersoon uiteraard niet toereikend.”

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de stiefzonen zelf bij de beoordeling van de toereikende bestaansmiddelen omdat deze immers door de Belg moeten worden voorzien, noch met het feit dat de jonge mannen een verklaring hebben ondertekend, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. *In casu* besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan. De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een behoefteanalyse heeft gedaan.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat het uitvoeren van een behoefteanalyse zoals bepaald in artikel 42 Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft volgens de verwerende partij tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn om te kunnen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

In casu werd door de verwerende partij geoordeeld dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over inkomsten, maar dat zij gezien de concrete situatie van het gezin, niet toereikend zijn. De verwerende partij was dus op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht een behoefteanalyse te doen, waarbij eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf of andere familieleden mee in rekening moesten genomen worden. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de

inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een behoefteanalyse.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook aannemelijk.

De verzoekende partij diende op 9 februari 2018, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de Belgische partner van haar moeder, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich dus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De in casu relevante bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luiden verder:

“[...] § 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° [...] 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. § 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]”

In casu weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij er onder meer op wijst dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en waarbij zij, na het bespreken van de door de verzoekende partij neergelegde stukken, besluit dat er niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen is in haar land van herkomst en reeds voor haar komst naar België financieel/materieel ondersteund werd door de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene nog minderjarig was toen hij naar alle waarschijnlijkheid België binnenreisde (volgens stempels in paspoort 2011) en er nog geen familieband was met de referentiepersoon doet volgens de verwerende partij geen afbreuk aan deze vereiste.

De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar, heeft de Albanese nationaliteit en wenst zich bij de Belgische partner van haar moeder te voegen.

De verzoekende partij is aldus een bloedverwant in neergaande lijn van de partner van de burger van de Unie (Belg) en dient, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *“te hunnen laste”* zijn.

Uit een lezing van de bestreden beslissing in combinatie met de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter en door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van haar aanvraag) blijkt dat de “referentiepersoon” waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, de Belgische partner van de moeder van de verzoekende partij betreft.

Hoewel niet ontkend kan worden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het ‘ten laste zijn’ beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid, noch dat de toestand van het ‘ten laste’ zijn reeds van in het land van herkomst dient aanwezig te zijn, stelt de Raad vast dat het kennelijk onredelijk is te eisen dat de verzoekende partij aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name de Belgische partner van haar moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het innemen van dergelijk uitgangspunt bij het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij, voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, wordt van de verzoekende partij het onmogelijke vereist omdat, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, de referentiepersoon voor haar komst naar België nog niet de partner van haar moeder was, maar hij dat pas in 2017 is geworden.

Artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het “ten laste zijn” enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon. In casu wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het “ten laste zijn” worden opgelegd aan de verzoekende partij.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, blijkt dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit haar herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde.

De opmerkingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU